

"Så tante iandra pungen, strupen,
 Och kånste mer så utan pock.
 Bort gic hon nu, som snart tillbå;
 Och bar en låda eller strin,
 "Det skall bli, gubbe, väl bewat",
 (Hon sade med en wånlig min),
 "Jag skall gå hem i ordning laga
 Mig och ta flera tåder på,
 Af wånne ne fort afsted taga,
 Och taga matstæd med och få."
 Och bon den mottog hennes låda, —
 Och gwidt hon trippade nu bort; —
 Af frustian att ett ljud föråda
 Ett lunde heme, innan fort; —
 Bort stög hon, som ett welstånåder;
 Och snabbt, såsom den latta stån; —
 Snart syntes ide hennes släder, —
 Förård är hon utur stån.
 Snarpt war den stöna wäl bortwunnene
 Bör'n uti lådan hörs ett strin.
 "Wån' sleswa satan der är bunden,
 "Wån' der san wara trolleri?" —
 Och iudar bon den, slar sitt dra
 Gan slar och slar och slar och slar;
 Wån mera strin han bod får höra,
 Ut bortslå det han ej förmar.

Han blandade sig uti laget; —
 Ty bonden hedrat förr hans hus; —
 Han råder honom att framsöra
 Sitt fynd straxt till Policens rätt,
 Och bonden dit straxt börjar föra
 Och wägen dit blef honom lätt.

D flickor, akten Er för wåda; —
 Och frukten för en kärleksphant! —
 I bönder, mistron hwarje låda;
 Ty hwad jag sagt, det är ock sant! —
 Och I, som le'n åt denna saga,
 Beslagen då den armas nöd,
 Som sådan tillslykt måste taga,
 För det hon saknat undersödd.

Ja nar hon wetthen propagandæ
 för'n hon gatt under bröllopsdall,
 uppå sin höjd hon avanterat
 "Lungfen" då och blir — m-u.
 Ett gott namn — så må det wara!
 Hon kom så snu, så stöt, så var;
 Och stelf en tårstunmt hon war;
 Och lodar sladdade för vinden,
 Som wägar rödres hennes barn,
 Och rofor glödde uppå vinden
 Och bliden war så mild, så warm.
 "Sör Sader", — hon till bonden talar; —
 "Om jag der och bra betalar;
 Ty jag skall bort i denna natt, —
 Sedan jag tanste med de ästa,
 En bit och L skall bränwin få;
 Och mycket wadnigt skall jag spräda,
 Och tider under glim bortgå."

En rolig Wisa
om
Den löjliga
Willerwallan
eller

Och bonnden står sig — annars hade
 Gån såsom Pavao wist gjort! —
 Och tagit barnet, som man sade
 Går skulle blifwa, nago stort; —
 Och hwar en maste nu medgifwa,
 Att enligt med naturens lag
 En liten flicka ej kan blifwa
 En duglig far! i all sin dag.
 En söpman af det rätta slaget,
 Som säler tobak, taffe, snus,

Man talar nu om Silens bälja,
Der Moses stöt i fordnad bar;
Och deraf ser man tydligt följa,
Att posten blir en utmärkt fart. —
En gumma bod, som visste tånen
Gos menniskan ej lita dr,
Hon framkom flutligt med de rönne,
Att blott en flida bodes ber. —

Och många andra fläder-trummor,
 Och i sin höga tantes toff; —
 Och postarne sin mening strida,
 Och båtsmän brunnna sin sentens,
 Och alla strida nu tillika
 Om betta anonyma ens?

- 2 -

Och skriflet hörde en matrona,
 Af torgets äbla handelsstat,
 Som ganska wördig war fring ro'na,
 Och ej såg ut att wara flat; —
 Wettgirig war hon; — hon war qwinna; —
 Och kunskapstrådet älska de, —
 Se'n Guds tid de alltid brinna
 Att allt ting weta, höra, se. —

De frukta icke troll, ej satan,
När kunskapströsten stillas vill; —
Och uppå torg, på öppna gatan,
Der törs väl fan ej hålla till,
Så tänker gumman, — ty polisen
Vist grepe då den djefwulstärk; —
Ty honom hände den surprisen
Vist att han här ej fick förswär.

Son råder — bonden henne följer;
De blypna lådan! — se min fann!
En kärleksphant den i sig döfjer, —
Ett litet barn man deri fann! —
Det låg der med en sudd i munnen, —
Uppå sin lilla snygga bädd,
En hada också der blef funnen, —
Och blef blef bonden, flat och rädd.

Ru hålles Rådhu! — fiftargummor
 Och månglerstor och arbetsfolk

Till staden kom det hårom dagen
En bonde, för att sälja råg
Och smörja ståtligt landtbomagen;
Kanske i frogens sinkelwäg;
Ty gammal sed är bonden trogen,
När han utsålt hwad som han har,
Då offrar han också på frogen
Och med ett stadsrus hem han far.

Han stod på torget och fundera'
Och klådde sig; — (så war hans sed!)
Th skall en bonde spekulera,
Gj håret wara får i fred; —
Der will han tankarne framriswa;
Fast oftast annat han der får;
Så rimmaren når han skall striswa,
Först riswer strupen med en tår.

En jungfru kom — i våra tider
En jungfru moder wara kan;
Ej hennes ofskuld något lider,
Så länge hon ej fått en man; —